

havde sluppet den. Han sagde, at jo allerede den gamle græske Vismand Sokrates havde sagt de dybe Ord, at Smerte var Sjælens Medicin. Altsaa kunde ogsaa en Hedning forstaa, at Livet med sin strenge Tugt imødekom Menneskets allerstærkeste Trang, Selvopholdelsesdriften. Man behøvede ikke at være Kristen for at erkende, at Lidelsernes Kors var Sjælens inderste og dybeste Fornødenhed. Men kun en Kristen kunde med ydmyg Taalmodighed og Haab i Sindet bøje sig ind under Menneskelivets bitre Kaar, fordi han var bleven sig sin Syndefuldhed bevidst, og fordi hele denne Tilværelse i Støvet Verden for ham var en Bodsgang, en paabudt Smerdens Vandring, til Lutring og Fuldkommengørelse.

»Nu veed jeg godt,« — sagde han, »at uforfalsket bibelsk Tale er ilde hørt i vore Dage. Og allermest gælder det da Ordet om Mennesket som født i Synd og derfor hjemfalden til Døden. Det Ord Synd maa jo ogsaa skurre fælt i Ørene paa dem, der har ladet sig lulle ind af Djævelens søde Vuggesange. »Gudbevares,« hører man Folk sige. »Vi tilstaar gerne, at vi Mennesker desværre ikke allesammen er saa gode, som vi burde være!« Det er i Almindelighed den yderste Indrømmelse. Ja, og saa raaber man op om Barneaarene, da Mennesket ikke engang veed, hvad Synd er, og jo alligevel dør. Den Tale om Barnealderen som en Uskyldstid, der er uberørt af Synd,